

**CENA
ŽIVOTA**

MICHAL HRNČIŘ

CENA ŽIVOTA

Michal Hrnčič

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 23.

a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS
První vydání, 1. elektronické
Autor © Michal Hrnčír
Obálka © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-03-6 (epub)

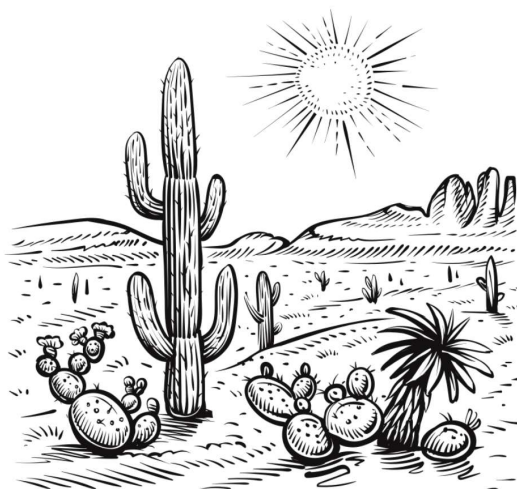
ISBN 978-80-53005-04-3 (PDF)

ISBN 978-80-53005-05-0 (Mobi)

Anotace

Johan Wellson si přeje život věnovat vědě a je odhodlaný vzdát se radostí běžného člověka. Kupuje svůj kus půdy v Tennessee a pokračuje ve výzkumu. Okolnosti ve městě ho však přimějí přerušit vše, na čem už několik let pracuje, aby pomohl ženě v nesnázích. S podporou přátel z města vyráží na nebezpečnou a nevyzpytatelnou cestu za záchranou malého Lukea až do Mexika. Výprava všechny členy prověří i stmelí. Johan si uvědomí, že už není ten muž, který před lety opustil Evropu. Boj o životy blízkých i o svůj vlastní mu změnil pohled na svět.

Mety, Francie

20. 9. 1870

„Vezou další!“ zakřičí zdravotnice.

Mladý student Johan se snaží soustředit jen na své poslání. Leží před ním muž s prostřeleným hrudníkem a na pomoc čeká ještě mnoho dalších. Všude kolem něj je zmatek. Lidí bojujících o život je podstatně víc než chirurgů a ostatních zdravotníků, proto pomáhají i studenti a běžní civilisté. Johan zatím nemůže provádět složitější operace sám, není dostatečně vzdělaný ani zkušený. Nikdy nebyl válce blíž než nyní, přesto se snaží udržet klid.

„Další prostřelená plíce,“ zaběduje lékař,
„ošetři tu nohu vedle u stolu, Johane!“

Johan zesílí plamen v olejové lampě nad stolem, chce být svědomitý a na invazivní zákrok dobře vidět, i když se nejedná o nijak jemnou či citlivou záležitost. Šrapnel uřízl mladíkovi kus dolní končetiny v koleni. Je potřeba část kosti amputovat. Sám to nedokáže, a tak se rozhlédne, zda není poblíž někdo, kdo by mu mohl pomoci.

„Můžeš na chvíli?“ vyhrkne, když uvidí svého přítele Orlanda. Jeho síla a obětavost by se mohla hodit. „Strč mu něco mezi zuby, přivaž ho tu a drž mu nohu,“ upřesní tiše své požadavky Johan.

Mladík by si mohl bolestí ukousnout jazyk a cloumat sebou, a Johan by tak neměl potřebné podmínky k šetrnému provedení zákroku.

Nic, co se kolem odehrává, nepřipomíná běžnou lékařskou praxi, jaká se učí na universitě. Je to spíše řezničina, a i zkušení doktoři tu klesají na mysli. V takových podmínkách nejsou zvyklí pracovat žádní lidé.

„Potřebujeme pomoc na frontě,“ ozve se v sále.

Orlando zbystrí jako první. Bude totiž brzy k dispozici a chce být prospěšný. Otočí se za voláním a zjistí, že potřebují dobrovolníky na přemístění raněných z fronty.

„Johane, půjdeme,“ navrhone Orlando.

Johan si čistí ruce od krve. Dosud byl celkem klidný, ví, že tady může pomoci a nehrozí mu totéž, co vojákům. Teď se mu však zarazí dech. Přestane si mnout ruce mýdlem a zkoprní. Zmatek kolem se pro něj na chvíli

zastaví a on začne myslet jen na sebe a svůj život.

„Nosiči už nemohou,“ apeluje Orlando soucitně.

Ženy a mladíci vláčí raněné vojáky do skladiště z posledních sil. Všichni mají hrůzu v očích. Beznaděj a únava jim bere poslední zbytky odvahy. Výbuchy a řev jsou slyšet až sem.

„Potřebujeme pomoc s raněnými na frontě,“ zdůrazní žena u vrat.

Orlando přikročí k Johanovi a chytí ho za rameno. Chce, aby se soustředil jen na něj. Trochu s ním zacloumá a zdůrazní svou prosbu: „Prosím, Johane, musíme pomoci na frontě, ti lidé si to zaslouží!“

Johan se mu zadívá do očí a hledá v nich odvahu opustit sklad, jenže pozná, že Orlando se také bojí, jen má větší odhodlání.

Drobná postarší žena drží postřeleného vojáka pod rameny a táhne ho z posledních sil do skladu. Únavou padne na zem a začne se klepat což Johana přiměje zkoncentrovat se. Přestane se zdlouhavě rozhodovat, proplete se mezi stoly a s Orlandem zamíří k ženě. Chytne třesoucí se stařenu a snaží se ji

uklidnit. V tom okamžiku se rozhodne. Ona už se na frontu vracet nemusí.

Johan s Orlandem si na výzvu nasadí helmy a uvážou si pásky na ruku. Odcházejí do nočních ulic města, až na sever k francouzské bojové linii. Skupinka, co spěchá vedle vozu, nečítá už ani dvacet statečných.

Náhle zazní silný výbuch, ani ne čtyřicet kroků od nich. Všichni hned lehnou k zemi a krčí se, jak jen mohou. Johan se ohlédne na Orlanda. Leží na zemi nohama k bojišti a kryje si hlavu. Nehýbe se. Johan si klekne na čtyři, strachy nemůže popadnout dech. Za sebou slyší zvuky těžké palby. Bojí se zvednout, ale větší strach cítí o svého kamaráda.

„Orlando, Orlando!“ zavolá.

„Johane, opravdu mám strach,“ ozve se tiše.

Johanovi se uleví, ale to nejtěžší je teprve čekat. Bojiště už je na dohled. Pro raněné musí až tam.

Brest, Francie
11. 8. 1872, po válce

„I když začneme, hned jak připlujeme, výsledku se stejně asi nedočkám. Spojené státy nejsou Evropa,“ prohlásí Johan.

Orlando ho zaslechne a dojde na zadní palubu. Nečekal, že pro Johana bude loučení tak náročné. Bavili se o odjezdu už mockrát. Plánují to dva roky a pochybnosti nikdy nepřiznal. Jenže teď není cesty zpět. Johan mezi prsty svírá manžetový knoflík.

„Myslíš na Saru, že ano?“ poznamená Orlando.

Johan vrátí knoflík do kapsy. Nechce se v tuto chvíli bavit o ničem, co vrací jeho myšlenky ke Francii.

„Je to minulost. Sara mi pomohla poznat kus sebe. Víš, nakonec jsem rád, že mě svedla a já tu šanci mít potomka dostal. Kdyby se mnou čekala dítě, zůstal bych tady s nimi,“ odpoví tiše Johan.

Sara je jediná žena, která dokázala zvítězit nad Johanovou cílevědomostí a mohla se stát matkou jeho dítěte. Osud však rozhodl jinak a nyní Johan jen se svým přítelem opouští

Evropu. Přeje si vše, co se naučil, uplatnit i mimo vědu. Má vizi fungování společnosti na základě dostatku plnohodnotných potravin a léčiv. Vědeckým výzkumem chce potvrdit existenci látek podporujících vitalitu a zdraví. Spojené státy americké k tomu skýtají více prostoru a svobody. Ztratí se z povědomí ostatních a nebude mu v cestě stát konkurence. Jedná se o těžké rozhodnutí, neověřený a nekonvenční postup je vždy velké riziko, ale také živná půda pro pokrok. Johan nebude mít na dosah nejlepší vědecké vybavení, a přesto doufá, že jako první výzkum dokončí i jej obhájí.

Cesta přes Atlantský oceán je dlouhá a náročná, oba evropští zdravotníci mají dost času vzpomínat i plánovat. Orlando měl rozhodování snadnější, pochází z Provence, z nádherné a klidné části Francie. Jeho rodina se v minulosti starala o avignonské papeže. Byl zvyklý na mír, takže i jedna krátká válka se stala dostatečným argumentem pro opuštění své vlasti. Johan se má kam vrátit a utéct před válkami. Část jeho rodiny žije ve Skandinávii a vlastní velké majetky. Je to prastarý rybářský rod. Jeho otec ale zbohatl ještě více

na vývoji farmaceutických léčiv a lékařských vynálezech. Emigroval do Spojených států, kde se jeho podnikání více daří.

Oba čerstvě vystudovaní zdravotníci věří, že ve Spojených státech amerických najdou lepší uplatnění než v konzervativní, avšak válečné Evropě.

New York, USA

27. 8. 1872

New York vítá Johana a Orlanda bouří. Na moři jsou vlny vyšší než patrový dům a nebe nad nimi běsní. Mraky vypouští k lodi silné blesky. Na palubě je zmatek. Námořníci se snaží, aby se plavidlo nepotopilo. Johan na mořích trávil celé mládí, ale tak silnou bouři nepamatuje. Nechce čekat v podpalubí. Snaží se přiložit ruku k dílu a pomoci posádce. Věří, že dokumentace, která je schovaná v jeho kajutě, je v suchu a bezpečí. Jeden z komínů parníku se začíná klátit víc, než ocelová lana snesou. Johan je blízko, jedno lano se napíná a deformuje. Ozve se kovové trhnutí a švihnutí směrem k palubě. Srazí to jednoho z námořníků. Je na místě mrtvý. Johan se podívá, zda je komín stále stabilní a po mokré dřevěné podlaze se připlíží k ležícímu tělu. Je jasné, že mu není pomoci. Johan si pomyslí, že před smrtí snad neuteče ani za oceánem.

Jen co se bouře uklidní, Johan kontroluje, zda jsou jeho protokoly a zápisky v suchu

a nepoškozeny. Vše je v pořádku, brzy může na výzkum navázat.

Orlando má za úkol nahlásit příjezd na Národní akademii věd. Díky Johanovu otci je schválený grant, který z velké části financoval on sám. Musí se tedy s Johanem nedaleko přístavu rozdělit, aby každý zařídil své.

Orlando se hodlá porozhlédnout po okolí. Ví, že by se měl s městem trochu seznámit. Vědecké protokoly nechce vystavovat dešti, i když slábnoucímu, a tak je zatím uloží do schránky. Není na cestování zvyklý jako Johan. Nikdy předtím neopustil Francii a nyní stojí na rušné ulici jiného kontinentu, kde se mluví cizí řečí. Je tu jiná mentalita než v Provence a Montpellier, kde studoval. Chce okolí a pak celé Státy poznat co nejdříve.

Lidé v New Yorku žijí rychle a na malém prostoru, už v přístavišti je mu jasné, že se tu dlouho nezdrží. Nejlepší způsob, jak poznat kolorit a mravy, je navštívit místo, kde se lidé baví a neschovávají se za společenskou maskou. Proto navštíví podnik, do kterého vchází i vychází mnoho lidí. Orlando nerad ztrácí čas v hostincích, ale chce počkat, než

děšť přejde, a po několika dnech se i dobře najíst.

Johan od svého otce dostal adresu pracoviště, ve kterém se sejdou. Nebude ho snadné v New Yorku najít, obzvlášť když zdejší jazyk studoval až posledním rokem. Naštěstí se děšť na pevnině pomalu stahuje nad Pensylvánii, a tak bloudění ulicemi nebude tolik nepříjemné. Mapa, podle které se Johan řídí, je velmi přehledně nakreslena. Jeho otec Murphy myslel snad na vše. Budova, ve které sídlí ředitelství rodinné společnosti, je přesně taková, jakou ji popisoval v dopisech.

„Promiň, není tu uklizeno jako u vás v Montpellier, ale věnuju se práci, ne pořádku,“ omlouvá se Murphy.

Johan se posadí ke stolu, nemá ani kam odložit zavazadla, tak je zatím nechá na zemi. Chvíli sleduje otce, jak přerovnává jeden štos papírů na druhý. Jedny desky za pár vteřin vystřídalý už tři místa, a stejně se na stole příliš nezměnilo.

„Neboj, za chvíli dorazí, téměř nikdy nechodí pozdě,“ odvětí Murphy.

Zkouší na svého syna mluvit zdejší řečí, chce, aby si brzy zvykl. Je z návštěvy

rozrušený, a tak vyslovuje některá slova kostrbatě a zbytečně rychle. Johan se pokusí navést klidnější atmosféru a vše objasnit: „Jedny kopie jsem nechal v Montpellier a další v Paříži a tady se už vytváří další. Vše je zálohováno a v bezpečí!“

„Pokud to potvrdíš a pak obhájíš před komisí, tvé jméno tu bude navěky. Johane, ty můžeš přepsat historii!“ chválí ho Murphy.

Neviděl Johana už šest let. Jen co jej předal universitě, vydal se do USA využít zdejší poválečné situace a propagovat zde své medicínské patenty. Vydělal díky tomu neuvěřitelné množství peněz a ty hodlá investovat do výzkumu svého syna, který jej tak uchvátil.

Překrásná mladá žena, oblečena do pracovního kostýmku podobného těm, co se nosí v Evropě, zaklepe na dveře a vejde. Ohlásí přítomnost očekávaného hosta. Murphy si potrpí na pohledné dámy, ale Johan se nenechá svůdnou ženou zaskočit jako ostatní. Hodlá se věnovat vědě a ničemu jinému.

„Pošlete ho sem,“ přikáže Murphy.

Do pracovny vejde gentleman z divokého území kontinentu. Neodpustí si oční kontakt

s krásnou ženou ve dveřích a vstoupí do místnosti, jako by byl ve vlastním domě. Zamíří k malému baru a nalije si sklenku. Nevypadá jako zdejší městští úředníci a zazobanci. Jeho šedá vesta snad zachytila veškerý prach z té nejzápadnější a nejdivočejší prerie a jeho buffalo klobouk se širokou krempou, který často z hlavy nesundává, mu musel před pár minutami žvýkat mustang. Ovšem, na tom muži je vidět, že co dělá, to umí. Nevyslovil ještě ani jedinou hlásku, ale je jasné, že až na slova čas přijde, nebude toho Johan litovat.

„New York je stejná divočina jako západ,“ uvede se Bill Black.

Usrkne koňak a naposledy se ohlédne k asistentce, která odchází. Je věrným rodinným přítelem, jenž urazil přes tisíc mil, aby se mohl konečně poznat se svým novým šéfem, což si náležitě užívá. O Johanovi toho ví dost, takže se nemusí dlouze vyptávat. Uváží, zda není jeho nový pán pro zdejší lid trochu moc exotický: „Johan, Johan, to jméno, jak opustíš tohle město, každého znejistí!“

Bill po své první přínosné úvaze podá Johanovi ruku a dojde obejmout jeho otce,

kterému se konečně povedlo uspořádat stůl. Vždy jej rád vidí a stále k němu cítí vděk.

„Murphy, tak sláva, je to tu, ten tvůj kluk vypadá skvěle,“ ohodnotí Bill.

Usměje se svým pronikavým způsobem a s očividnou radostí se zeptá: „Kdy vyrazíme?“

Johan opětuje sympatie, nejde o člověka, kterého si představoval, ale je mu jasné, že tohoto muže potřebuje a díky němu najde správné místo, kde se usídlí.

„Až si změním jméno, musím jít ve šlépějích svého otce a zakrýt svůj skandinávský původ. Musíme vyměnit cenné papíry za peníze, vše naplánovat,“ vysvětluje Johan.

„Tvůj tatíček ti založil tučné konto. Ti chlápci tam venku předstíraj, že jsou bohatý a že si utíraj zadnici desetidolarovkama, ale teprve teď připlul do města někdo, kdo má prachy,“ zaraduje se Bill.

Frankfort, Kentucky

2. 8. 1874

(o dva roky později)

John měl od první chvíle jasno ve svých plánech i Orlandovu podporu. Věděl, že nechce být doprovázen nikým, kdo by mu bránil v rozhledu a zdravém úsudku. Jen jeho otec nesouhlasil se způsobem, jakým chce najít vhodné místo pro svůj výzkum. Nakonec Murphy ustoupil, John se musí umět spoléhat na sebe a přijímat možné následky svých chyb. Touží poznat rozsáhlé území, o kterém toho dost slyšel, ale ví, že realita může být odlišná. Potřebuje se rozhodnout na základě faktů a zahájit svůj výzkum tam, kde si bude jistý, že to má smysl.

Peníze, co byly akademií a jeho otcem investovány, veze John na vlastní pěst. Nikdo z investorů o tom nesmí vědět, pouze Murphy.

Ředitel Národní banky státu Kentucky dnes naposledy podá ruku Johnovi Wellsonovi. Tento den je jeden z nejlepších v jeho kariéře. Do trezoru uložil dvacet pět tisíc dolarů. Z vysoké sumy, kterou John zaplatil za

uschování svého majetku, bude jeho rodina spokojeně žít několik týdnů.

Povoz stojí před bankou, je o něj opřený Bill, aby odradil zvědavce. Vyšňořil se na cestu, svou chlupatou hrud' schoval do černé košile, na které má upnutou tmavě šedou vestu, ale revolvery u pasu nosí stále. Ačkoliv není vysoké postavy, budí respekt. Rozumný člověk by neměl chtít mít s takovým mužem problém. John si krátkým pohledem ověří, zda při čekání nenastaly nepříjemnosti, bojí se o zbytek peněz. Bill si jen srovná černý klobouk, tím potvrdí, že můžou vyrazit do dalšího města, a naskočí dozadu na vůz. John klidným, pomalým krokem dojde ke kozlíku a přisedne si k Orlando, ten povede koně. Je rád, že tento kontinent poznává zrovna s touto dvojicí. Bill si umí na cestách poradit s ledasčím a Orlando je nejrozumnější člověk, kterého zná.

„Kdo by to řekl, že tu byla válka? Napočítal jsem snad už šestnáct lánů a na každým jen černí,“ konstatuje John po chvíli cesty.

„Válka mentalitu nezmění, jen společnost na nějakou dobu otupí,“ odpoví stroze Orlando.

John seskočí z kozlíku a udělá několik kroků z cesty. Větší pole nikdy ve svém životě neviděl. Ve Spojených státech je teprve dva roky a v Kentucky třetím dnem. Bill touto cestou také jede poprvé. Všichni tři se rozhlíží, zda zrovna zde by nebylo to pravé místo na odkup pozemků. Slunce jim září do zad a odráží se o klasy kukuřice, která čeká na sklizeň. John si dovede představit, že na takovém místě stráví velkou část svého života. Střední východ ho láká čím dál víc.

North Middletown, tohle jméno je napsáno na dřevěné ceduli před městem. Bill odhrne plachtu a vykukuje do hlavní ulice. Svým zkušeným okem obhlíží prostor, i když žádné drama nečeká. Ví, že i dnes musí celou noc hlídat náklad ve voze. Orlando chytí opratě pevněji, jeho hřebec ryzák a klisna palomino budou manévrovat a vyhýbat se různým překážkám. Města v Kentucky jsou rozlehlejší než ty na západě, i tak je tu navečer rušno.

John stájníkovi nedá papírovou bankovku, zaplatí mu mincemi. Ví, proč. Nechce na sebe upoutat pozornost. Menší usměvavý stájník odhrne plachtu, aby zkontroloval, co povoz

veze. Má nařízeno od svého pána. Jen co zahlédne v přítmí sedícího Billa, chvílku se zamyslí a pak bez otázek převezme mince. Nechce vypadat nezkušeně a že si neví rady. Bill nechá kolty u pasu, i tak probouzí v plachém muži pocit respektu. John je celou dobu neklidný, nelíbí se mu, že se stájník moc zajímá o náklad. Není si jistý, co od něj mohou čekat, ale nechce riskovat zbytečný konflikt. Dojde k Orlandovi a pošle ho sehnat nocleh. Po místním šerifovi se hodlá porozhlédnout sám.

North Middletown je malé město na západě Kentucky, pán zákona tu moc práce nemá, a tak může většinu času prosedět s nohama na stole a hlídat jen tak, jak se mu zdá být nutné. John bude rád, když šerifskou hvězdu vyhledá on sám. Ne ona jeho. Orlando zmizel ve městě a Bill hlídá povoz, hlídá i stájník. Celou dobu se poflakuje kolem a nenápadně šmíruje i Johna. Ten nechce tohoto pomateného človíčka nechat vymyslet nějakou hloupost. Hned jde najít někoho, komu se nahlásí.

John zaklepe na vchodové dveře dřevěné budovy, jedné z největších tady. Zašlá

pěticípá hvězda pocítí náraz Johnových drsných kloubů. Dlouho se nic neděje, je možné, že je šerif v terénu. John obejde dům z druhé strany. Zahlédne muže, který kosou seče trávu. Rád by už výpravu ohlásil, ale chlap za domem jistě není ten, koho hledá.

„Bud'te zdráv, sháním šerifa,“ upoutá na sebe John pozornost.

Muž nechá práce a opře se o kosu. Zkontroluje přísným pohledem, kdo na něj mluví, a bez odpovědi pokračuje v sečbě. Johnovi je jasné, že tu pracuje černý zahradník. Hněv v něm je zakořeněný stále a dává ho najevo. John se s tak rázným opovržením nesmíří. Dojde blíž a těsně před jeho nohou sekne čepel kosy. Zahradník se snaží dát najevo své pocity, svou křivdu, která v něm přetrvává.

„Já nejsem Jižan, jedu z New Yorku. Chci tvou pomoc, pak pomůžu tobě,“ osvětluje mu John.

Zahradník se znovu opře o kosu a odpoví hrubým, drsným hlasem, jaký muži, jako je on, mívají: „Tady už není šerif! Starosta, ten je doma. Bude noc!“

John zvaží, zda má dále uhánět zákon, nebo vše nechá, jak je, a stájníkovi půjde

domluvit sám. Přemýšlí nad zahradníkovou trpělivostí až příliš dlouho, a tak jej popo-
žene: „Uhni mi, blondáku!“

John ukročí o krok dál do vysoké trávy a ví, že moc chytře neudělal, ustoupí na již posekaný plac a stroze poděkuje.

Stájník už u povozu není, John tam do-
běhne a hlasem na sebe upozorní: „Bille? Buď
ve střehu, ten stájník!“

Bill vykoukne z povozu, vidí, že nikdo na
blízku není, a tak s naprostým klidem Johna
seznámí se skutečností: „Jo, ten tu spí vedle
mě!“

John bezmocně máchne rukama.

„Co když ho začnou hledat? Nevím, jak za-
žehnat podezření. Platím zašlejma mincema,
tahle bizoní plachta určitě pochází ještě od
svobodných indiánů a stejně se to neobejde
bez násilí,“ zhodnotí nespokojeně John.

„Ten podivín určitě nikomu chybět ne-
bude. Neměj strach. Ještě dvanáct bank čeká
na tvé peníze. Je tu ještě třináct pytlů. Mur-
phy říkal, že děláš chybu. Měl sis zaplatit do-
stavník a ozbrojenej doprovod, vezeš si přes
sedm set padesát tisíc dolarů,“ poučí nejstarší
člen výpravy Johna.

On s tím nesouhlasí a diví se, že zrovna Bill mu tohle vyčítá. Ví, že rád spoléhá jen na sebe.

„I kdybych vezl deset milionu dolarů, tak bych nepodpořil žádnou přepravní společnost, točí se v tom tolik zbytečných peněz a bohatne na tom tolik zbytečných lidí!“ nesouhlasí John.

„Já vím, já vím,“ uklidňuje ho Bill.

Maryville, Tennessee

14. 9. 1877

(o tři roky později)

Kdo cestuje z okresního města Knoxville na jih, musí se zastavit zde. Jiná dostavníková cesta do Chattanooga z tohoto směru nevede. Obchod ve městě kvete a skupují se pozemky. Prosperitu města přibrzdila jistá událost, jež se stala před dvěma lety. Válka totiž zanechala mnoho nevyřízených účtů a zmařených lidských osudů a ty se občas znovu probudí k životu a některé si vezmou.

Bývalý šerif tohoto města si ke konci války dokázal udělat mnoho nepřátel. Desertoval jako někteří ostatní a vysloužil si tím nedůvěru místních vlastenců. Unie se mu za to odvděčila. Jako poděkování dostal na starost toto město. Po letech se ukázal někdo, kdo starou zášť už nedovedl dál dusit a šel si vyřídit se svým sokem účty. Přestřelka, kterou vyvolal, stála šest lidských životů, včetně jeho. Šerif rezignoval a na jeho místo nastoupil bývalý voják konfедераčních vojsk, Peter Dalyn. Sloužil v rotě, kterou vedl kapitán Marvin Gallagher, bývalý šerif. Oba tito muži

také mají minulost zašpiněnou nevyřízenými úcty.

John tento konflikt ve městě nezažil. Přijel až několik dní po přestřelce a střídání šerifů. Žije v utajení a mimo hlavní dění společnosti. Mezi lidmi takřka nechodí, ale dnes udělal výjimku a navštívil jediný podnik, kam se chodí lidé bavit a popít.

„Na září je venku už pěkná kosa, sakra,“ ohradí se výsměšně místní prodejce střelného prachu.

„Žene se sem liják, prej ale sousedům zatejká do baráku,“ odpoví starostlivě přísedící.

Třetí muž u stolu zahlásí, že chce ještě dvě karty a pak se trefí do rýpavého obchodníka: „Seberou ti licenci na prach, když i tobě začne týct do baráku.“

Mladý krupiér dá rejpalovi dvě karty a balíček položí hned na stůl.

„Podívej, už zas leje,“ oznámí všem obchodník s prachem. „Ta mladá, sestra tý Skinnerovy buchty, pěkně jí to narostlo, mohla by časem dělat tady! Ten Skinner se má, že má doma takový dvě ženský.“

Mladík v upnuté košili rozdává další partii, všem po pěti kartách, a zahledí se na

poslední chvíli ven z okna. Zná Lucy Lowgauge a nehodlá se připravit o možnost vidět ji v mokrých šatech, než zmizí za roh. Oba zkušenější muži se usmějí.

„Mají starostí víc než my tady! Sedíme si pěkně v teple a suchu u dobrého pití. Určité lítá po městě, aby sehnala řemeslníky na tu jejich střechu! Garry je k budižkničemu, minule tu se mnou prohrál dvacet babek. Ty se, hochu, radši věnuj kartám, co bys s takovou dělal? Podívej, jak máš malý a nešikovný ruce,“ rejpne si starší karbaník. Mladý krupier totiž zrovna nešikovně poslal poslední kartu ze stolu.

Začíná pršet čím dál víc, už ani slečna Lucy na ulici není. Kdo může, běží se schovat pod střechu, a ti, co tam jsou, se dle charakteru buď pošklebují, nebo chudáky litují.

V podniku sedí na druhé straně lokálu další dva muži. Mají kolem sebe volné stoly a mohou se bavit nahlas, i když nechtějí být slyšeni.

„Johne, proč se, sakra, nenapiješ?“ přemlouvá Bill svého druha. „Neviděl jsem tě asi rok a pěkně mi při cestě vyschlo.“

John vezme do ruky širokou sklenku, usrkne z ní, asi jako by si usrkł chlapec poprvé od svého otce.

„Za tvou věrnost jsem ti vděčný, někdy v jiném podniku se napijeme, ale tady nemůžu,“ omluví se.

Tohle Bill moc dobře ví, ale rád Johna vidí a chce si užít po svém.

„Sakra, tak půjdeme k tobě a napijeme se tam!“ zkouší Bill.

John si zachová nadhled, usměje se a snaží se přizpůsobit Billovou mluvou: „Už tu seš profláknutej, i když koupíš flašku, každému dojde, že její obsah se u nás ztratí. Tuhle pověst tu mít nemohu a ani nechci.“

Bill s vědomím toho, že přivezl padesát tisíc dolarů a nemůže slavit ani lahvinkou whisky, si alespoň usrkne ze své sklenky a postěžuje si: „Sakra, jak tohle bude ještě dlouho trvat? Seš tu dva roky a žiješ tu v tý chatrči za městem! Ty seš ještě mladej, můžeš časem plýtvat, ale já stárnu, kamaráde. Nerad bych sem přijel za pár let a zjistil, že ti plány nevyšly, že tvůj otec se toho bál oprávněně, že děláš hazard a tady na konci světa ničeho

nedosáhneš a nezjistíš, z čeho se skládá ani posraná kukuřice.“

John nasadí lehkovážný výraz a ospravedlní se: „Věda není rychlostní závod! Nýbrž úsilí na dlouhé trati. Kdyby mi otec nevěřil, nesvěřil by mi tolik peněz. Cítím se tu dobře a jsem mimo dění, stejně jako on v New Yorku. Bohužel s místním šerifem není snadné pořízení. Víš ale, proč jsi přivezl ty peníze! Protože už mám nasmlouvané pozemky a začne se stavět!“

Bill se napije konečně zhluboka, nevěřicně zakroutí hlavou a ohodnotí, co očekává, že se bude dí: „Sakra, ty seš opravdu blázen. Já snad byl i rád, že jsi ještě nic nezačal a neutráčíš ty chechtáky za tak nejistou zábavu!“

John zakroutí hlavou a opraví svého přítele: „Já začal už dávno, Bille, už v Evropě, vím toho o potravinách více než kdokoli jiný! Musím jen sepsat obhajobu své práce a předložit důkazy.“

Maryville, Tennessee

15. 9. 1877

V residenci rodiny Skinnerových začíná den. Luisa už nevydrží ležet v posteli bez svého muže. Nedaří se jim, ale to pro ni není důvod odloučit se. Garry nechává problémy zajít až příliš daleko. Není schopný opravit děravou střechu a lidem ve městě nevěří, a tak řemeslníky neshání. Resignoval na vše a ničí sebe i svou rodinu. S každým dalším deštěm se vše horší.

Garry už třetí noc nespal vedle své ženy v manželské posteli, ale strávil ji v jídelně na kanapi. Chce být sám a vyhnout se dalšímu rozhovoru, který ho bude nutit lhát. Cítí se v tuto chvíli daleko hůř, než když mu před čtyřmi lety zemřel otec. Zanechal mu totiž poměrně dost majetku a láska s Luisou byla daleko pevnější. Zdá se mu, že poslední dobou občas pokukuje po jiných mužích a že ji sestra radí, ať si změni život a najde si někoho lepšího. Jeho obavy jsou v tuto chvíli parano- idní, ale vztah se otřásá v základech. Slyší vr- zání schodů, zvuky jdou ve stejném rytmu jako pokaždé, když po nich schází Luisa.

Většina mužů by se radovala, kdyby k nim přicházela do pokoje tak krásná žena jen v košilce. Garryho pohled na skoro holý ženský zadek netěší, bojí se toho, co přijde. Ani Luisa v současné situaci o sebe moc nedbá a opomíjí svou ženskost a důstojnost. Oba čekají další hádku a výčitky. Garry tají, že nedávno prohrál dvacet dolarů v pokeru, ale tohle není to nejhorší.

Luisa zkontroluje kredenc, zda je v něm jídlo, které schovává pro jejich syna. Garry se neopovážil na Lukovu snídani ani podívat. Hladoví stejně jako Luisa a její sestra a snaží, co vlastní, ponechat synovi. Luisa začne připravovat obilnou kaši. Bojí se na Garryho promluvit, aby ho nerozčílila. Nerada by rozpoutala další spor. Jenže vidí, že ani Luke brzy nebude mít co k snědku, sama už hladoví moc dlouho.

„Co chceš dělat? Proč už se mnou ani ne-sdílíš manželské lože? Zajdi do města, třeba za panem Marvinem, ten pomáhal se střechou tvému otci, pomůže i tobě,“ navrhuje Luisa.

Garry se otočí zády a mlčí, začínají mu téct slzy. Stydí se za sebe. Není schopný sebrat

odvahu a uvědomit si svou zodpovědnost za rodinu. Chápe, že se neumí postarat ani o sebe, natož o své nejbližší. Prožívá životní selhání, které by jeho otec nikdy nedopustil.

16. 9. 1877

Maryville vzniklo na místě, kde stával kostel Svaté matky Marie. Lidé, kteří zakládali toto město, jej budovali na pevných základech ve společenství víry. Ta se s výměnou šerifa skoro ztratila. Lidé přestávají věřit v lepší zítřky, šerif Peter Dalyn si nezakládá na ctnostech, jako je čest a morálka, přesto zastává funkci ochránce zákona. Lidé se začínají starat především o problémy svých sousedů, ale řešit je s nimi nechtějí. Mnoho rodin se dostává do těžkých situací. Domy, co byly postaveny před dvanácti lety, pomalu začínají podléhat zubu času a starousedlíci už nemají dost sil na obnovu. Mladý pár Skinnerových se ocitá v dluzích. Rodiče již s nimi nejsou a pomoci jim nemohou. Garry Skinner po svém otci zdědil obchod s tabákem, ovšem plantáž prodal a pěstovat přestal. Rozhodl se jméno rodinné firmy využít a stát se jen překupníkem, toto rozhodnutí jej však dostalo do problému, do kterého zatáhl i svou rodinu.

Na městské strážnici se už zahnízdila atmosféra, která tam před tím nikdy

nepanovala. Muži zákona nedovedou zajistit lidem bezpečí jako dříve. Vystřídal se pouze nejvyšší post, ale ovlivnilo to morálku v celém městě.

„Já na tu zrzavou slepici musel prostě zařvat, že její chlap je ubožák,“ dokončí historiku pobočník šerifa.

Smích v místnosti přehluší běžný ruch, který touto dobou prostupuje z ulice. Až rány na dveře přinutí pobavené chlapy zpozornět a ten, co je nejbliž, se zvedne ze židle, upne si pás na kalhotách, smích naprosto zarazí a otevře dveře.

Do místnosti vletí neklidná žena. Jedná se o paní Skinnerovou. Všichni pochopí, že nutně potřebuje pomoc. Šerif je ze čtyř mužů zákona nejméně překvapený a cítí se spokojeně, i když by neměl.

„Garry a Luke jsou pryč. Celou noc se nevrátili!“ hrozí se Luisa.

„Zpomalte, madam,“ reaguje muž sedící vedle šerifa.

On se zvedne a dojde k blond'até ženě blíž, přestože příchozí vypadá slabě a vyčerpaně, nemá v plánu se chovat ohleduplně. Peter chytne Luisu za loket, chvíli váhá, jestli se jí

má dotknout i druhou rukou a rázným hlasem se ozve: „Víš, že pro tebe vše vyřeším.“

Přiloží jí ruku zezadu k pasu a nečekaně povzdechne. Zná ji o něco více než jako spoluobčana a tuší, co se děje. O poměry v její rodině se zajímá dlouho, protože k tomu má osobní důvody a také nevěří jejímu muži. Namlouvá si, že o takovou ženu jako je ona, se Garry určitě nedovede postarat a obchod, co zdědil po svém otci, žene k dluhům.

„Luiso, posad' se a vše nám jasně řekni,“ naléhá Peter.

Stále ji drží za bok svou mohutnou dlaní. Další z mužů hbitě popadne židli a přisune ji blíž. Luisa si za doprovodu šerifa sedne a snaží se uklidnit. Peter jí přendá ruku na rameno a zahledí se jí do očí. Luisa doufá, že jí chce pomoci. Mladý strážník Natan nalije do sklenice vodu ze džbánu a podá ji Luise. Ta, ačkoliv nemá žízeň ani pomyšlení na cokoliv jiného než na svou rodinu, sklenku převezme a bez zájmu si ji položí na stehno. Zahledí se na holou dřevěnou podlahu. Čeká, až muži zákona začnou jednat, ale ti si spíš užívají její přítomnost a předvádí se. Šerif Peter rukama

nenápadně odežene hlouček svých kolegů a znovu jí vrátí svou velkou dlaň na rameno.

„Je to jedna noc, i ten nejlepší chlap a otec se občas nevrátí domu včas,“ uklidní Peter Luisu.

Snaží se působit klidně a neangažovaně. Luisa na několik vteřin zavře oči, nadechne se a vyřkne své požadavky: „Prosím, vyhlaste pátrání, zeptejte se po městě, třeba je někdo viděl. Prosím, udělejte něco!“

Bývalý šerif už by dávno jednal. Vyslal by všechny své muže do terénu a sám by se připojil k pátrání. Jeden ze strážníků má také touhu Luise pomoci. Nejmladší ze čtveřice se nabídne: „Zajdu do saloonu a optám se ve městě!“

Šerif se na svého nejmladšího poskoka přísně ohlédne a napomene jej. Cítí z mladíka svého předchůdce, člověka, co se snaží každému vyhovět, ale respekt si sjednat neumí.

„Šerif jsem tu, chlapče, já, takže to znamená, že si nebudeš sám přidělovat úkoly,“ zahrozí Peter.

Luisa neví, proč se zrovna on chová tak pannačně. Zahledí se mu do očí. Chce ho tím

přesvědčit, ví, že má pro ni slabost a věří, že je schopný tohle vše vyřešit.

„Prosím, znáš mě, víš, že si nic nevymýšlím,“ zoufá si Luisa.

Peter nevydrží oční kontakt příliš dlouho a odvrátí zrak. Zkontroluje kolegu, jak se na jeho selhání tváří, a vyšle ho do města. Pobočník, který sedí vedle šerifa, zastrčí revolver do pouzdra u pasu a usměje se na Luisu o něco sebevědoměji, ale škodoliběji než Peter.

„Já jdu prohlídnout město,“ oznámí všem.

Peter se za Luisinými zády vysměje mladému Natanovi. Opět si sedne ke stolu, vezme do ruky psací pero a jako by vymyslel to nejlepší, co v danou chvíli mohl, promne si palec a podá ze štosu papírů ten, co leží nahore.

„Vypíšeme na ně zatykač, že je chceme živé, tohle každého naláká. Rozešleme ho po okolních městech. Kolik jsi schopná zaplatit, Luiso?“

Šerif ví, že Garry Skinner má finanční problémy a touto otázkou si chce ověřit, jak je na tom Luisa.

Natanovi už se chvěje ruka, musí se ovládat, aby neudělal něco, čeho by určitě litoval. Střežit místní zákon ho za bývalého šerifa lákalo. Věřil, že i po jeho odstoupení z funkce bude jako strážník spokojený. Bohužel se toho dost změnilo a praktiky svého šéfa pokládá za nepřípustné. Ten se teď na nejmladšího kolegu zamyšleně zahledí. Už má jiné plány, než měl před pár sekundami, už nechce jen ušetřit z místní kasy. Rád by zneužil Luisiny těžké situace.

Natana pošle do města. Svého třetího podřízeného přiměje zamknout za ním dveře a hlídat u okna ve vedlejší místnosti. Jeho zrak se znovu upne na vystrašenou Luisu a zeptá se: „Tak jakou částku napíšeme na ten zatykač? Jak moc je máš ráda, co? Za pět set dolarů se po jejich stopách vydá celý okres. Kolik vám ještě zbylo peněz? Já jich mám dost, Luiso,“ škádlí ji Peter.

Zvedá se a jde zavřít okenice, které vedou do ulice.

„Jsou tu dvě možnosti, Luiso: buď po dobrém, a napíšeme ten zatykač, já ti pomohu, zaplatím část, nebo po zlém, ale to odnesou Garry a Luke.“

